

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

GLORIE LIMBII ROMÂNE PRIN ÎNȚELEPCIUNEA EI¹

Dr. Al. Florin Țene

Mi-e dat să-mi rostesc gândurile
 să visez
 în Limba Română,
 fiecare cuvânt un fagure,
 ca mierea luminii în degetarul macilor,
 ca vârsta arborilor în cercuri,
 în fiecare din ele trudește un străbun,
 veghează o baladă.

Patria Limbii Române e Istoria
 acestor plaiuri păscute de Miorița,
 modelate de doine
 și fiecare cuvânt al ei a fost cioplit
 cu grijă
 la izvoarele dorului.
 Ea nu poate fi mutată,
 cum nu se poate înstrăina fântâna
 de izvoare.

Am spart coaja de nucă
 a cuvântului și peste înțelesuri am dat
 de bine, dulci ca mierea, de ducă
 și ură,
 avea gust de zgură
 dar și de păcat,
 simțeam eminesciană vibrație,
 înțelepciunea lui Pann din gură în gură
 era în sămânța gata de germinație.

Am spart coaja seminței cuvântului
 și-am dat peste altă sămânță,
 un alt înțeles, o altă cărare,
 o altă speranță,
 o clanță
 pentru o altă,
 o altă...

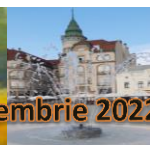
¹ Publicat în Luceafărul, 30 aug. 2022

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

până rămâne
măduva Limbii Române.

În fiecare cuvânt e un oier,
un țăran
care face holda să cânte
imnurile acestui pământ
scrise cu plugul pe nepieritoarele pergamente
ale brazdelor.

Rostiți un cuvânt în limba noastră
și veți simți
și gustul mierii
și vânturile veacurilor
și mirosul câmpiilor.

Rostiți un cuvânt în Limba Română
și veți auzi
mângâierile mamei
și vorbele tatei grele ca piatra
din temelia casei.

Ascultați un țăran vorbind ogorului
și veți vedea cum trec cuvintele
din hrisoave în versurile eminesciene
precum ploaia în rădăcini.
Aceasta este eternitatea ei,
gloria ei
de a fi mereu
ca frunzele pe o cetină seculară.

II

Patria îmi este Limba ce o vorbesc
pe care am supto de la mama
cu ochii blânzi
ca Miorița.
Când îmi aplec urechea de sânul pământului
aud lucrînd Meșterul Manole
ce, încă, modelează țara
pe care o numim
Limba Română.

De bat la porțile cerului
și iau o cană de lut
cu apă
simt sufletul izvoarelor
din adâncurile munților
acolo unde inimile rămân
pe oale de Horez.

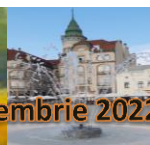
De iau în palme un bulgăre
din marginea câmpului unde zarea a îngenunchiat
lutul îmi seamănă.
Poate-s oasele străbunilor mei

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

ceva din înțeleptul suflet respirând
în conturul măsurat.

Mă simt rudă cu acest bulgăre cuminte
și-l pipăi simțindu-i respirația
în acea dimineață nerăbdătoare când bobul de grâu plesnește în lutul
cu străluciri solare.

Când mănânc pâinea, urcă până la mine
neamurile noastre toate,
seva înțelepciunii
adusă până la noi
de limba ce o vorbesc.

3

III

În vremuri ancestrale
Gânditorul din Hamangia
adăstând într-o vale
cu tribul său împreună
se temeau de apariția scrisului,
sub lună,
acele semne de rău prevestitoare :
“cine va mai asculta cântece și gânduri
sub soare
când nimeni nu știe să citească
și scrisul pe piatră costă
cât un ciubăr de iască?”
Își ziceau ieșind dintr-o grotă
anostă...

Vremurile se rostogoleau vremuind generații
și Gutenberg a înfipt un spin de teamă,
menestreli de prin toate castelele Europei
și prelații
încălzeau saloanele cu incertitudini și dramă:
“cine va mai asculta
cântecele noastre
sub fonta solară și astre
când puțini știu să citească
iar cartea e scumpă și fragilă
și poate să ardă ca o iască?
Nu e mai bine s-o facem din argilă?”

...și Dumnezeu a mai întors
câteva secole de pagini
pe dos,
poetii la colțurile piețelor
unor simpozioane de imagini
prevesteau sfârșitul Poeziei,
sorbind laptele viei:
“Nimeni nu mai citește o carte
și internetul cititorii n-i împarte,”

nevăzând că Poezia
încălțată cu sandale

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

din pielea cerului
și talpă din scoarță de tei
agale
venind din veacuri ancestrale
se strecoară printre ei
ca o femeie tânără
și dornică de dragoste
în mână cu o carte
în mileniul viitor
mai departe...

*

4

Au curs atâtea verbe pe pagini de poveste
Cum curge Oltul de veacuri prin Carpați
Și dorul si-a cioplit cuvintele pe creste
Cum iubirea trece de la părinți în frați.

De atâta dor zăpezile cer poeme în brazde
Și cuvintele lui se fac stele pe cer de ape,
Paginile, în clipe ancestrale, ne sunt gazde,
Și, pe neștiute vin din veșnicie să se-adape.

Îmi este dor de Eminescu pe înserate
Când îi citesc versul pe genunchi de iubită,
Construiesc din metafore cu migală palate
Și alături de el cad iarăși în ispită...

*

Eminescu, cetatea limbii române
cu toate turnurile Carpaților
modelate de balade
în care își au adăpost
Decebalus per Scorilor, Mircea cel Bătrân,
toți bărbații înmuguriți pe acest pământ.

Eminescu planetă luminoasă
în jurul căruia gravitează astrele cuvintelor
lamine de înțelepciunea poporului
scrise pe hrisovul brazdelor cu plugul.

Eminescu cetate cu toate punțile lăsate
să intre armata îndrăgostiților
cu pletele argintate de stele
și brațele pline cu roadele câmpiilor
întinse în inima noastră.

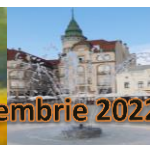
Eminescu pași de aur ce se aud trecând
din istorie în limba noastră
și luând forma cuvintelor
ce ne leagă
precum iubirea, precum aerul
de acest pământ dulce
ca limba română
precum Eminescu.

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

Îi aud pașii venind dinspre lumină
Și foșnetul stelelor în părul LUI
Când plopii fără soț îl așteaptă să vină
La fereastra unde dorul s-a aprins în gutui.

Coborâd dinspre Carpați îl aud uneori
Cu fruntea împodobită de gânduri
Pe cărări de-argint și flori
De tei presărate rânduri, rânduri.

Îi aud glasul venind dinspre trecut
Dulce ca mierea cuvintelor străbune
Când este veacul șoaptă de-nceput
Și luna vibrează iubirea pe strune.

Doinesc tulnice pe poteci de munte
În balade prelungind chemarea
Așternută peste veacuri punte
Pe care să vină odată cu zarea.

Din poeme se desprinde, spre el venim,
Ca aerul și seva ce-n arbori suie,
În fiecare dintre noi îl regăsim
Cioplit în inimi veșnică statuie.

*

Îmi este dor de câmpul înflorat pe cămăși de in
De roata horei jucată la fântână
De fetele ce-aduc din vii în doniute pelin
Când își mână ciobanul oile la stână.
De palma aspră ce-nfige plugu-adânc
Întorcând brazda recoltei viitoare,
Mi-e dor de țăranul cu plosca la oblânc
Umplută cu apa rece rece la izvoare.
Îmi este dor de pasul lui apăsător pe hotar
Când cumpănește ploaia în privire
De brațele vânjoase ce pun în car
Rodul crescut din marea iubire.
Mi-e dor de cumpăna ce coboară din cer
În ciutură apa rece și curată,
De roțile încinse cu verghetele de fier
Pe ulița satului de ploaie arată.
De vorba țăranului, înțeleaptă, mi-a dor,
Spusă cu asprimea mierei de labine.
Pădurea în care n-a intrat topor
Așteaptă anotimpul, care, nu mai vine!

Sub umbra nukului am scris prima poezie,
Câtecul guguștucului încă nu era poluat,
Dar am găsit în ea lumină multă
Încât m-am pus și eu pe luminat!

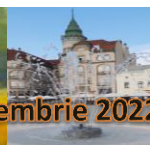
Turnam înțelepciune în cuvântul scris
Cu fruntea asudată în spațiul ancestral,
Și nu mă simțeam nicicum învins
Chiar dacă lumea-mi dăruise un hârb de cal...

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

Am cutreierat de-atunci deșerturi înșelătoare,
Cu profeți de fiere, minciună și venin,
M-am mai întors la nuc dar în soare
Lumina era prea multă, dar puțin-

Prilej, sub nuc un vers să mai scriu
Și așchii de umbră în lumină să păstrez
În rima poeziei scrisă-ntr-un târziu
Pentru o lume-n care să mă așez.

...și iar un dor de-a hălădui prin lume
Mă cuprinde chiar dacă e plină de venin
Și-un cântec de guguștuc fără nume
Mă urmărește pe urme de senin.

Un nou cicliu dor de umbra nukului bătrân
Mă cuprinde să mă-ntorc acasă
Dar frunzele lui uscate mă-îngân
Din rana ferestreului în tulpină rămasă.

Azi e ziua amintirilor în poemul scris,
Iar opera poetului a rămas în crucificarea lui,
În ea mă regăsesc ca om ne-nvins
Recuperându-mi rana din urmele de cui...

**Patria îmi este Limba Română
în ea bobul de grâu
germinează
verbele poemelor eminesciene.**